

har jeg dog forbrugt det lidet, jeg havde, da jeg gik herover, og yderligere har jeg for at holde det gaaende maattet gøre Gæld hos mig nærstaaende, der, om den end ikke vil blive gjort gældende mod mig, dog bør betales og navnlig ikke kan øges, saa længe jeg staar fuldkommen uvidende om, hvad Ministeriet tænker at gøre med Konsulatet og mig og altsaa mangler ethvert Grundlag for en Disposition. Men Stillingen er overordentlig alvorlig for mig . . .“ Endvidere: „Udenrigsministeriet vil ikke tage fejl af, at naar jeg udtaler mig, som det er sket ovenfor, er det den haarde Nød, der tvinger mig. Var jeg velhavende, vilde det ikke komme mig an paa nogle Tusinde Kroner endnu, men som mine Forhold ere, har jeg nu ikke andre at ty til end Udenrigsministeriet. Jeg maa vistnok allerede i Januar anmode om Forskud paa mit Kontorhold for næste Aar, men det er jo kun Galgenfrist.“ Og: „Skal jeg i dette Forhold bebrejde mig noget, er det snarest at have ventet for længe med at udtale mig udover en større Almindelighed, men det var mig pinligt, som det har været mig det at opsætte denne Indberetning. Naar jeg nu er skreden til det, ved jeg, at det er tvungen af Omstændighederne, som have gjort mig det til Pligt.“

I Bilag 7, Afskrift af et til Rigsdagens Finansudvalg stilet og til Ministeriet indgivet Andragende af 26. Januar 1903 fra Dr. Fraenkel, hedder det bl. a. Side 14:

„Med Udenrigsministeriets Tilladelse og under Forudsætning af, at Udenrigsministeriet søger de nødvendige Midler bevilgede af Rigsdagen, tillader undertegnede, der som udsendt Vicekonsul bestyrer det herværende Generalkonsulat, sig at henvende sig til Rigsdagens Finansudvalg med en allerærbødigst Henstilling om at ville anbefale Bevillingen af Kr. 4,500 modsvarende 3,000 argentinske Papirpesos, med hvilke undertegnede er forstrakt af herværende danske Landbrugere i Anledning af Udgifter, forvoldte mig ved en langvarig og livsfarlig Sygdom i Aaret 1900—1901, og som jeg, da min Lønning m. m. selv

ved den tarveligste borgerlige Levefod i de 5 Aar, jeg har bestyret Generalkonsulatet, aldrig har kunnet strække til til Konsulatets forsvarlige Ledelse og min og Families Underhold, saaledes at jeg hvert Aar har maattet skyde til af min private Kasse, ikke selv vilde have kunnet udrede, hvorhos jeg tillader mig at anmode om for det høje Finansudvalg at maatte klarlægge de Forhold, under hvilke Konsulatet i de nævnte fem Aar har virket, og som paa Grund af de utilstrækkelige Penge midler, der raades over, ikke kunne anses for forsvarlige, saa lidt som det Liv, jeg selv fører, trods de nævnte Tilskud neppe har naaet et passende Mellemsstands niveau og fremtidig, da jeg nu ikke længer kan skaffe disse Tilskud, maa synke et godt Stykke under, hvad der maa anses for passende og forsvarligt.“

Endvidere Side 21: „Min Berettigelse til at henvende mig til det høje Udvalg i Anledning af det omhandlede Beløb ser jeg nu deri, at den Lønning m. m., der ydes mig, kan en Mand med Familie ikke leve af her, og man kan til en Post som denne ikke udsende en Mand under den Alder, hvor man maa forudsætte, at han har stiftet Familie. Enhver, der kender Forholdene her, ved, at mit Ophold her i de forløbne fem Aar selv ved min tarvelige Levefod har kostet mig Tusinder.“

I Bilag 8, Skrivelse af 28. Januar 1903 fra Dr. Fraenkel til Udenrigsministeriet, hvormed fornævnte Andragende til Rigsdagens Finansudvalg fremsendes, hedder det bl. a. Side 22 og 23:

„Det er et Par Maaneder siden, at jeg i Kladde skrev de første 11 Sider af vedlagte Indlæg. Siden da har Situationen tilspidset sig yderligere, idet min Vært ved Aarets Slutning sagde mig, at han kom tilkort ved den Betaling, jeg ydede, hvilket han ogsaa viste mig ved at forelægge mig sit Regnskab. Dermed er netop en Situation af den Art, der hentydedes til i Indlæggets Side 10, første Stykke, indtraadt. Den nærmeste Tid vil altsaa stille yderligere Krav til mig, ligesom jeg endnu har nogle Regninger fra forrige Aar, f. Eks.